

Moc vyhlížíme vzhůru

Máci

*1: Čím to, zdá se mi, i když žijem na zemi,
s hlavou zdviženou moc vyhlížíme vzhůru.

*2: Když letní klekání nás pozve do strání,
svoje štěstí ryjem na stromovou kůru.

1. Oklamání lidmi bez citu,
které nezajímá, že jsi tu,
a pro vlastní hloupost všechno kolem boří,
doufat chce se nám, že na Zemi
zbyde něco víc než kameny
nebo pouště, nad kterými slunce hoří,
pouště, nad kterými slunce hoří.

R: Kam jdou ty davy uspěchaný, kam jdou na cesty nepoznaný,
kam jdou, kde čas ztrácí,
svůj sen o výšce nad oblaky měl ten, kdo jako dítě taky
sám chtěl výš než ptáci.

2. Uzavření v městech po léta
od míst, z nichž jsme rostli do světa,
našim dětem někde na dně duše schází,
když se v noci budí z polosnu,
námi směřovány do kosmu,
povídání babek o vodnicích z mlází,
povídání o vodnicích z mlází.

R: Kam jdou ty davy uspěchaný, kam jdou na cesty nepoznaný,
kam jdou, kde čas ztrácí,
zas výš, a zatím tady dole, kde jsou louky, lesy, pole,
tím hůř své dluhy splácí.

3.=2.

*1: